

дна да мисля кому дадохъ и ще си кажа: на този дадохъ, на онзи дадохъ. И току вижъ, тия хора ще се изпрѣчатъ насрѣща ми, ще се усмихнатъ и ще кажатъ: братко, тѣзи пари не сж изгубени, тѣ сж въ нашитѣ банки, единъ день ние можемъ да ти ги върнемъ назадъ. Вие казвате: споредъ новия моралъ по-добрѣ е да направишъ доброто, че послѣ да мислишъ. Ще дойде слѣдъ това нѣкой и ще каже: не, по-добрѣ е първо да мислишъ и слѣдъ това да направишъ доброто. Азъ казвамъ другоаче: безъ животъ нито можешъ да мислишъ, нито добро можешъ да правишъ. Слѣдователно, веднѣжъ живѣя, азъ едноврѣменно и добро правя и мисля. Тѣй седи въпросътъ. Азъ живѣя, възприемамъ Божествения животъ, и тогава доброто съставлява за мене една необходимостъ; и мисълта сжщо съставлява за мене една необходимостъ. Богъ мисли, и азъ мисля. Богъ прави добро и азъ правя добро. Какво ще правя да не мисля? Господъ не мисли ли? Азъ по-горѣ ли ще бѣла отъ Бога? Ами като видя тѣзи хубави свѣтове, да не мисляли? Ами като наизкочатъ прѣдъ менъ онѣзи хубави моми, да не мисля ли? Цѣла нощъ ще мисля, коя е по-хубава, и коя не. Ще кажатъ нѣкои: ами отдѣ се взеха тия моми? Какъ, безъ моми можешъ ли да мислишъ? Като казвамъ моми, азъ разбирамъ доброто въ свѣта. Казватъ за нѣкого, той все за жени мисли! Ами какво нѣщо е жената? Нѣкой казва: азъ зная, какво нѣщо е жената, тя цѣлъ день готви. Слушай, азъ познавамъ твоята жена, но тя съвсемъ не знае да готви. Тази, която ти знаешъ, че готви, тя е твоята кашаварка, твоята слугиня, а сжщинската ти жена никога не си цапа